

Сервитьорите раздигаха и музикантите вече си бяха тръгнали, когато Харолд Травис изпрати последния гост извън групата на основните му дарители. Последните - общо четирима души - пушеха хавански пури и пиеха порто "Тейлър Флашгейт" от 1934 година. Около тях се навъртаха няколко специални гостенки, чиято еротична компания щяха да получат като благодарност за незаконното финансиране на бъдещия президентски кандидат от Републиканците.

Приемът се провеждаше извън Портланд, в голяма осмоъгълна къща - едно от четирите имения на директора на калифорнийска корпорация, който в момента се забавляваше в голямата спалня с една удивителна красавица. Веднага щом микробусът на снабдителската фирма се изгуби от поглед, Травис кимна на неколцината телохранители, които непринудено бяха сновали сред гостите по време на вечерята. Един от тях заговори по мобилния си телефон. Травис излезе на двора и се излегна на един шезлонг край басейна. Лампите на къщата се отразяваха в тъмната вода и потрепваха като призрачни светлинки. За пръв път от няколко часа сенаторът имаше възможност да остане сам и се наслаждаваше на тишината. Сега, след като Честър Уипъл бе извън играта, всички основни дарители на партията се надпреварваха да ухаждат Травис. Медиите бяха изненадани от внезапното оттегляне на опонента му. Сега поддръжниците на Уипъл бяха принудени да застанат зад Травис, ако искаха да имат влияние в Белия дом. Сенаторът нямаше нищо против. Той бе действал задкулисно срещу Уипъл чрез подставени лица, които да вършат мръсната работа, а по останалите въпроси, интересувачи хората на Уипъл, имаше консервативна позиция.

Травис затвори очи и си представи победата през ноември. Демократите бяха разделени. Не знаеха кого от своите да

изберат за кандидат за предварителните избори, камо ли да намерят сериозен съперник на Травис. Президентският пост му беше в кърпа вързан.

- Пристигнаха, сенаторе.

Травис бе толкова потънал в мислите си, че не чу приближаването на бодигарда. Стана и тръгна след него към главния вход. Черното порше тъкмо вземаше последния завой на дългата алея. Травис вече се възбуждаше. Дори не забеляза Али Бенет - тъмнокоса, с къса черна вечерна рокля - която гледаше колата от главния вход.

Когато поршето спря, бодигардът отвори предната врата и Лори Андрюс - стройна и русокоса - слезе. Тя се огледа нервно. Сенаторът почувства потрепване в слабините си, сякаш бе възбуден юноша преди първата си нощ с жена.

Джон Дюпре - хубав младеж с дънки, прилепнала черна фланелка и бяло копrienено сако - слезе от шофьорската врата на поршето и се приближи до Травис. Али Бенет слезе при тях и се усмихна на Лори.

- Специална доставка, сенаторе - рече Дюпре и се ухили дръзко.

- Благодаря, Джон.

Когато видя сенатора, Лори пребледня. Тя бе слабичка и нежна, приличаше на ученичка, макар че бе минала дваيسетте и вече имаше дете. Родителите й, твърдоглави селяни, я бяха изгонили, когато научили, че е бременна. Не беше завършила гимназия, не се отличаваше с особена интелигентност и красивото лице бе единственото, което имаше. Джон Дюпре я бе взел от улицата - изкъпа я, нахрани я и я включи в обора си, понеже тя бе готова на всичко, за да осигури на дъщеричката си Стейси храна и подслон. Страхът и беднотията я бяха превърнали в робиня на Джон, но това щеше да се промени. Двете със Стейси скоро щяха да са свободни. Дотогава трябваше да се

подчинява на сводника си, но не беше подозирала, че той отново ще я даде на сенатора, особено след последния път. Лори задържа Дюпре за ръкава.

- Моля те, Джон.

- Какво има? - попита Али Бенет и незабелязано пхна малка касета в ръката на Дюпре, който бързо я прибра.

- Той беше - проплака Лори.

Али я изгледа с недоумение, но после разбра. Застана между Дюпре и сенатора.

- Не можеш да го направиш, Джон.

- Няма как - отвърна сводникът.

- Негодник - изсъска Али.

Дюпре я погледна смутено. Преди да отговори, Травис се обърна към Али:

- Ти не трябва ли да забавляваш гостите? - Кимна на един бодигард. - Махни я оттук.

Телохранителят хвана Али за лакътя.

- Пусни ме! - изкрещя тя, дръпна се, но мъжката я стискаше силно. Докато я водеше към къщата, тя се обърна към Лори: - Съжалявам.

- Нали беше обещал съгласни парчета? - изсъска Травис.

- Али е страховтна - увери го Дюпре. - Обслужване от най-висока класа.

- Дано.

Сенаторът кимна на един мъж, който стоеше в полумрака край къщата и пушеше. Излезе на светло. Беше мургав, жилест, среден на ръст. Голите му мускулисти ръце бяха покрити със страховити татуировки. Лицето му бе плоско и с белези от шарка; кафявите му очи - безжизнени. Имаше тънки мустачки.

- Буенас ночес, Лори - рече той с нежен глас, който не подходеше на суровия му външен вид. - Днес пак аз ще съм ти шофьор.

Лори закри устата си с ръка.

- Хайде, чикита.

Тя умолително погледна Дюпре, но той отмести очи.

- Не искате ли някое от другите момичета? - попита малко виновно сводникът.

- Нямах ли си достатъчно главоболия и без да ме дразниш? - гневно изсъска Травис.

Обърна му гръб и влезе в къщата.

- Мануел - обърна се Дюпре към мъжа до Лори, - не можеш ли да направиш нещо?

- Кой съм аз, че да стоя на пътя на любовта?

- Този човек е психопат - измърмори Дюпре така, че само Мануел и Лори да го чуят.

Латиноамериканецът кимна към Андрюс:

- А тя е обикновена курва, човече. Харолд ще стане шеф на ФБР, ЦРУ, УБН и много други букви от азбуката, които могат да ни вгорчат живота. Не е хубаво да се заяждаш с такива хора.

Дюпре знаеше, че Мануел е прав. Преглътна тежко и се обърна към Лори. Стараеше се да звучи окуражително:

- Съжалявам, сладурче. Нищо не мога да направя.

Лори изглеждаше, сякаш ще припадне. Мануел я хвана за ръката и я поведе към чакащата кола. Когато се скриха в мрака, Дюпре опипа касетата в джоба си. Телохранителят беше прав. Джон бе пуснат под гаранция и адвокатът му не беше много уверен в благополучния изход на делото.

Нуждаеше се от приятели на високи постове, а къде по-висок пост от Белия дом?